

PAPP-FÜR JÁNOS

Tematikus írószekciók az Erzsébet Táborban

Idén jelentkezettek először olyan fiatalok a balatonberényi Erzsébet Táborba 2014. július 19–25. között, akik írással szeretnének foglalkozni. Ez a tematikus író- és olvasótábor két szekcióra oszlott, és szemináriumokon folyt a tanulás, tanítás. Az egyik csoport Csender Levente író vezetésével próza-, illetve novellaírással foglalkozott, a másikba pedig én vártam a versírási, költészeti kérdések iránt érdeklődőket.

Harminckét fiatal jelentkezett, közülük húszan a prózai, tizenketten pedig a költészeti szemináriumra iratkoztak be. A szeminárium öt napja alatt alkalmuk nyílt kortárs írókkal, költőkkel találkozni, eleven kapcsolatba lépni velük, tanulni tőlük. A költészeti csoport vendége Mirtse Zsuzsa költő volt.

Az íróiskolák három fő feladatra összpontosultak: kortárs művek bemutatása, olvasása, saját szövegekkel való foglalkozás, és a már elsajátított friss tudás, illetve információk alapján szövegalkotás. A szemináriumvezetők igyekeztek segíteni a gyerekeknek megtalálni saját hangjukat, felkutatni egyéniségüket az írástechnikájukban. Azt a fajta írói-költői ambíciót keresték, amire fel lehet építeni azt az identitást, amelyet magukban hordoznak a hallgatók.

Nem csupán az alkotói mechanizmusra próbálták rámutatni, hanem segítettek felerősíteni a belső figyelmet, ami elengedhetetlen azon fiataloknak, akik önkifejezésük eszközeként az irodalom formanyelvét választották.

A napi hatórás, intenzív kapcsolat az irodalommal várakozáson felüli fejlődést mutatott. A hozott szövegekhez viszonyítva a tábor ideje alatt sokkal letisztultabb, érettebb írások születtek. A hallgatók le tudták vetkőzni a suta pózokat, rossz beidegződéseket, megtisztították saját írásaikat a sallangoktól, megtanulták, hogyan kerüljék el a giccses, patetikus költői kellékeket, és az addig bizonytalan szövegeiket is végső formába öntötték. Rátaláltak saját hangjukra, önmagukkal azonos kifejezőmódjukra, mely megmutatta nekik azt az irányt az íróvá, költővé válás folyamatában, amelyen biztonságban elindulhatnak.

Az Erzsébet-program lehetővé tette, hogy a szemináriumvezetők csoportjaikból kiválaszthassák a legtehetségesebb hallgatókat. Így az írói és a költészeti csoportból megneveztek két-két fiatalot, hogy részt vehessenek az évente kétszer megrendezett Talentum Programban, Zánkán.

GYÖRI KRISZTINA

Döntések és következményeik

*Nemcsak a következményeket,
de már a döntéseket sem vállalom,
hagyom, hogy a körülmények
lerendezzék egymás közt.
Néha egy érme két oldalára írva
dobálom a következő éveimet,
és arra megyek, amerre hamarabb zöldül.
Csak hát így nem lehet eljutni sehová,
és már félttem az időt,
nehogy végül a síneken sétálva
a vonat döntsön helyettem.*

Az itt közölt két verset és novellát az Erzsébet Tábor diákjai írták

Egy búcsúzás margójára

*Egy hónap nagy idő.
Ezt valahogy romantikusabban kellene.
Tegnap órákig andaloghattunk volna a tóparton,
vagy legalább egy parkban,
csipkés kendőcskével integethetnék utánad,
hajnalban sóhajtozva süthettem volna pogácsát,
hogy meghatódva majszolhasd a vonaton,
és kellettek volna a fogadkozások is.
De anyád elsózott rántott húsa lapul a táskában
két kenyérszelet között,
suta búcsúzásunk
félbeszakítja a MÁV szignálja,
az utolsó percben is
InterCity pótjegy után szaladgálunk,
és hiába vasaltam tegnap az inged,
a bőröndödbe hajtva újra csupa ránc.
Pedig ezt nem így,
valahogy sokkal romantikusabban kellene.*

SZÁNTÓ KAMILLA

Különc

– Önnek mi a foglalkozása? – huppant le mellém egy kalapos úr.

– Életeket mentek – válaszoltam, és arrébb csúsztam a padon, hogy helyet adjak neki.

– Orvos?

– Nem.

– Ápoló?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Talán mentős?

– Nem. Nem az egészségügyben dolgozom.

– Akkor rendőr vagy katona – mondta a kalapos úr magabiztosan.

– Nem.

– Ó, akkor ön bizonyára egy tűzoltó! Látom a bátor tekintetét. Ön csakis egy tűzoltó lehet.

– Nem. Gyerekkori nagy álmom volt, de végül nem lehettem tűzoltó. A tetoválásom miatt – böktem a karomon végigfutó felíratra.

– De akkor mégis mivel foglalkozik pontosan?

– Festő vagyok – húztam ki magam büszkén.

– Értem. Már mindent értek. Hát ennyire nagyszerű művész lenne, hogy megváltoztatja, sőt meg is

menti alkotásaival egy-egy ember életét? – nézett rám az úr valós csodálattal.

– Nem, azt hiszem megint félreért.

– A képeiért kapott pénzt jótékony célra fordítja, és így ment életeket? Micsoda nemes cél! Én is mindig mondom a gyerekeknek, hogy Afrikában éheznek – csillant fel a szeme.

– Nem. Teljesen más. Én nem képeket festek.

– Nem? Talán arcfestő?

– Nem – ismételt meg sokadszorra.

– Ön akkor egy valódi selyemfestő lenne? A kézzel festett selyem nagyon drága – fordult felém bizalmasan.

– Nem.

– Akkor hát árulja el végre, hogy miket fest. Megöl a kíváncsiság.

– Falakat festek – feleltem.

– Szóval díszleteket fest? Melyik színháznak?

– Nem. Nem. Én valódi falakat festek.

– Hogy mondja? – kérdezte zavartan.

– Szobafestő-mázoló vagyok – mondtam.

– De hát akkor ön nem is ment életeket! – kiáltott fel a kalapos úr, és magamra hagyott padon.